

[Vesterager.]

graffen i Overensstemmelse med, hvad der staar i Bemærkningerne til Loven, saaledes som jeg allerede gjorde opmærksom paa ved første Behandling. Det er jo klart udtrykt i Bemærkningerne, at Folkeskolen skal hvile paa Folkekirkens Grund, og naar det er Meningen, kan jeg ikke forstaa, hvorfor det ikke maa staa i Loven. Jeg synes, at denne Ændring maa falde godt i Traad med, hvad Flertallet skriver om at tydeliggøre Lovforslagets Hensigt. Det er netop det, vi vil med den Ændring, vi foreslaar til § 1. Det er en Tydeliggørelse, det er et Udtryk for, at det, som Flertallet vil ifølge Bemærkningerne til Lovforslagets § 1, vil vi have udtrykt klart og tydeligt i selve Loven.

Dernæst har vi stillet et Ændringsforslag til § 8, Ændringsforslag Nr. 7, der angaar Præstens Stilling til Skolekommissionen. Vi finder, at naar man tildeler Præsten den Opgave at føre Tilsyn med Kristendomsundervisningen i Skolen, er det dog naturligt, at han er med, naar Timeplanen skal lægges og det skal bestemmes, hvordan Religionstimerne skal ligge. Der er jo aabnet Adgang i Loven til, at han kan afgive en skriftlig Erklæring, men jeg mener nu, at saadan som Forholdene ligger ude omkring i Landkommunerne, vil det være langt naturligere, at den Mand, som har Tilsynet og i nogen Maade Ansvar for denne Undervisning, ogsaa som tilkaldt kan være til Stede og gøre sin Indflydelse gældende paa selve Stedet og deltage i Forhandlingen.

Endelig har vi stillet Ændringsforslag Nr. 10 til § 12. Det gaar ud paa, at Kommunalbestyrelsen kan udsætte en Udvidelse af Skolens Klasser, hvis det virkelig statistisk kan oplyses, at Børnetallet i Skole-distriktet er i Aftagende, og at der derfor om nogle Aar vil blive Normalklasser. Vi finder det ganske urimeligt, at man, fordi der paa et Tidspunkt maaske er for stort et Børneantal i en Klasse, vil tvinge Kommunen til i de Tider, vi lever i, at foretage store Bekostninger og saa maaske om nogle Aar staa over for dette, at Børnetallet gaar ned igen. Der maa kunne gives Kommunalbestyrelserne nogen Frihed her; de bør kunne ordne Spørgsmaalet midlertidigt for den Periode, hvor der er for mange Børn til Klasserne. Vi har jo faaet statistiske Oplysninger om, at Børnetallet rundt omkring er i stærk Dalen. I 1933 regnede man med, at der var ca. 472 000 Børn, og man regner med, at der i 1943 skal være ca. 411 000 Børn. Det vil altsaa sige en

Nedgang i disse 10 Aar paa ca. 60 000. Det er dog ganske givet, at man maa i Lovgivningsarbejdet tage noget Hensyn til denne Kendsgerning og ikke tvinge en Kommune med en stærk Dalen af Børnetallet til at gennemføre store Udvidelser, og saa staa den bagefter over for dette, at der slet ingen Brug er derfor. Vi kan ikke forstaa, at man ikke vil tage dette Hensyn og her gennemføre en henholdende Bestemmelse. Det er jo ikke Meningen, at der, hvor der er virkelig Udvikling, hvor Folk flytter sammen, i Stationsbyerne eller andre Samlingspladser, skal man ikke gennemføre den nødvendige Klasseudvidelse, men der er mange forskellige Forhold at tage Hensyn til, naar man staa over for saadan en Lovgivning, og man skulde da synes, det var naturligt, at man ogsaa tog Hensyn til den store Nedgang i Børnetallet.

Ændringsforslag Nr. 12 til § 14 omhandler Anskaffelse af Læremidler, og jeg indrømmer, at der paa dette Punkt er foretaget en Ændring fra Undervisningsministerens og fra Flertallets Side. Bestemmelsen er knap saa rigoristisk som i det oprindelige Lovforslag, men vi synes alligevel, det er naturligt, at de Forældre, der har Lyst til selv at anskaffe Lærebøgerne til deres Børn, har fuld Frihed dertil. Det er naturligt nok, at de Undervisningsmidler, der skal bruges i Skolen, anskaffes af det offentlige, men jeg vil bestemt hævde, at der er mange Børn, der holder af at have deres egne Skolebøger, det er deres Ejendom, og de er altid glade for en Bog, som deres Fader og Moder har foræret dem, og jeg vil bestemt hævde, at der er noget upædagogisk i til Børn, der kommer i Skolen, at udlevere gamle Bøger, som har været brugt forhen og er afleveret til Skolen, og som nu disse nye Børn skal modtage og bruge. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at naar man gennemfører Bestemmelsen paa en bred Basis, som vi har foreslaet, altsaa saaledes at Børnene overalt, hvor Forældrene ønsker det, skal uden noget som helst Formuehensyn have Loy til at faa Undervisningsmidler, saa gaar man saa langt, som der er Mening i at gaa. Lige frem at gaa saa haardt frem som i Lovforslaget, hvorefter det ser ud, som om man vil tvinge Forældre og Børn til at modtage de Bøger, Skolen udleverer, er der dog ikke nogen som helst Mening i. Jeg vil ud fra den Erfaring, jeg har gennem mange Aars Lærervirksomhed, bestemt hævde, at der ogsaa er noget pædagogisk rigtigt i, at Børn lærer at sætte Pris paa det, de har, og passe godt paa det, og ved at lade dem have deres